

Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/dla-mediow/komunikaty/10258,Zarzuty-dla-Eugeniusza-Feliksa-W-bylego-wiceprokuratora-w-tzw-aferze-miesnej.html>
21.05.2024, 22:13

Strona znajduje się w archiwum.

Zarzuty dla Eugeniusza Feliksa W., byłego wiceprokuratora w tzw. aferze mięsnej

Oddziałowa Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Warszawie Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu prowadzi śledztwo o sygnaturze S 58/04/Zk w sprawie zbrodni komunistycznej popełnionej w dniu 2 lutego 1965 r. w Warszawie, polegającej na przekroczeniu uprawnień służbowych przez funkcjonariuszy państwa komunistycznego, którymi byli sędziowie Sądu Wojewódzkiego dla miasta stołecznego Warszawy i bezpodstawnym orzeczeniu w sprawie o sygn. akt IV K dor. 155/64, w trybie postępowania doraźnego, kary śmierci wobec Stanisława W. wymierzonej za przestępstwo, określone w art. 2 paragraf 1 ustawy z dnia 18 czerwca 1959 r. o odpowiedzialności karnej za przestępstwa przeciwko własności społecznej w zw. z art. 1 paragraf 1 lit. „b” ustawy z dnia 21 stycznia 1958 r. o wzmożeniu ochrony mienia społecznego przed szkodami wynikającymi z przestępstwa, która to kara została wykonana w dniu 19 marca 1965 r., to jest o czyn z art. 148 paragraf 1 kk w zb. z art. 231 paragraf 1 kk w zw. z art. 11 paragraf 2 kk w zw. z art.2 ust.1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.

W toku śledztwa mając na względzie całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w dniu 27 lutego 2008 r. wydano postanowienie o przedstawieniu Eugeniuszowi Feliksowi W., byłemu wiceprokuratorowi byłej Prokuratury Wojewódzkiej dla miasta stołecznego Warszawy i oskarżycielowi publicznemu w procesie w tzw. aferze mięsnej, zarzut o to, że: w styczniu 1965 r. w Warszawie będąc funkcjonariuszem państwa komunistycznego, pełniąc funkcję wiceprokuratora b. Prokuratury Wojewódzkiej dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie przekroczył swoje uprawnienia i nie dopełnił obowiązków w ten sposób, że wykonując obowiązki oskarżyciela publicznego przed b. Sądem Wojewódzkim dla miasta stołecznego Warszawy Wydział IV Karny w Warszawie w postępowaniu karnym w sprawie przeciwko oskarżonemu Stanisławowi W. i innym o sygn. IV K dor. 155/64, pomimo braku podstaw faktycznych i prawnych do prowadzenia

postępowania w trybie doraźnym ze względu na okoliczności tej sprawy, określone art. 1 ust. 3 dekretu z dnia 16 listopada 1945 r. o postępowaniu doraźnym /tekst jednolity Dz. U. z 1949 r. Nr 33, poz. 244, z późn. zm./, bezzasadnie powołując się na przepisy tego dekretu prezentował w trakcie głosów stron argumentację w konsekwencji czego złożył wnioski o wymierzenie oskarżonym Stanisławowi W., Kazimierzowi W. i Mieczysławowi F. najwyższego wymiaru kary w postaci orzeczenia w stosunku do nich kary śmierci, mimo braku przesłanek do przypisania Stanisławowi W. i Kazimierzowi W. popełnienia zarzuconych im w akcie oskarżenia czynów, wypełniających znamiona przestępstw z art. 2 paragraf 1 ustawy z dnia 18 czerwca 1959 r. o odpowiedzialności karnej za przestępstwa przeciw własności społecznej /Dz. U. Nr 36, poz. 228/ w zw. z art. 1 paragraf 1 lit. „b” ustawy z dnia 21 stycznia 1958 r. o wzmożeniu ochrony mienia społecznego /Dz. U. Nr 4, poz. 11/, a w stosunku do oskarżonego Mieczysława F. czynu wypełniającego znamiona przestępstwa, określonego w art. 27 kk i art. 2 paragraf 1 ustawy z dnia 18 czerwca 1959 r. o odpowiedzialności karnej za przestępstwa przeciw własności społecznej /Dz. U. Nr 36, poz. 228/ w zw. z art. 1 paragraf 1 lit. „b” ustawy z dnia 21 stycznia 1958 r. o wzmożeniu ochrony mienia społecznego /Dz. U. Nr 4, poz. 11/, w warunkach szczególnego obostrzenia wymiaru kary, wynikającego z art. 2 ust. 1 lit. „a” dekretu z dnia 16 listopada 1945 r. o postępowaniu doraźnym, który stanowił podstawę dla złożenia wniosków o wymierzenie im kary śmierci, chociaż sankcja zarzuczanych im czynów nie przewidywała takiego zagrożenia, co stanowiło przejaw rażąco nieadekwatnej represji w ramach dyrektyw sądowego wymiaru kary dla osiągnięcia celów propagandowych i politycznych, w sytuacji gdy zawilość i okoliczności sprawy nie tworzyły przesłanek do rozpoznania sprawy w tym trybie, przy czym w odniesieniu do Stanisława W. wniosek co do kary został uwzględniony, a orzeczoną prawomocnie w jednej instancji karę śmierci wykonano, działając tym na szkodę interesu prywatnego Stanisława W., Kazimierza W. i Mieczysława F. oraz interesu wymiaru sprawiedliwości, tj. o przestępstwo z art. 231 paragraf 1 kk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu /Dz. U. tekst jednolity z 2007 r. Nr 63, poz. 424 z późn. zm./.

Postanowienie o przedstawieniu zarzutu ogłoszono podejrzanemu w dniu 10 marca 2008 r. W dniach 10 marca oraz 7 kwietnia 2008 r. przesłuchano Eugeniusza Feliksa W. w charakterze podejrzanego, który nie przyznał się do przedstawionego mu zarzutu.

W trakcie postępowania podejmowane są dalsze czynności procesowe zmierzające do merytorycznego zakończenia śledztwa.